

DARMO 1/2 ROUTI - XIX.

Pondělí, 03. prosinec 2018

19. Fousatě mimino - Vánoce už byly za dvě týdny. Ctibor se připravoval na to, že si od nového roku otevře vlastní Brno a zatím si pronajal aspoň garsonku v centru, ve které jsme se scházeli. Tajně, protože jsem nechtěla váru ranit tím, že by měla být předmět omezení na ježítá, když si vůbec předmět představovala úplně jinak. Byt v našem domě ale dohodli se spolu, že tam v rámci zatím ježítá zůstane.

Z toho jsem moc velkou radost neměla, ale na ježítá - už jsem si dala pokusy o sblížení - neprobáhl. Začaly s Jolankou

vyrábět vánoční - vyzdobu. Její - podlé - spořádaně - val hlavně v tom, že ověřila Megi stě - brněn - metě - zem a Jeně - kovi na klec připevnila bahu ve tvaru ptáka. Aštoil na ni tak dlouho, až spadla na zem a rozbila se. Rychle jsem běhala do komory pro smeták, aby si Megi neporanila tlapku. Srazil jsem se s dádou, která přivěšovala dveře na chodbu.

Že ty někde jdi, dáš do?

zarazila jsem se při pohledu na jeho bor. Měl podvěky, podkolenky s podvazky, předmět - kostkovanou kožili sako a na hlavě klobouk.

Že jen dolů do obchodu,

v kterém tam vždycky vozí - ty dobré kokosky, tak jich pár přinesu.

Ve vedlejší - m domě vznikl

z bledě - kož - rny krájkem, která provozovala kulač - paně - Vejtasov. Někdy dáš dokonale přehled o tom, co je tam kdy dobré na zub. V jeho předmět - padě doslova, protože už mu zůstal jen jeden dole. Přeměnil, neboť dajně - tla - ale tím - m jedně - m sál - listou a děsně - mi utloukl bez problémů - vůbec, i tu tvrdou kokosku.

Že Nezapomněl sis obléct

kalhoty? zeptala jsem se opatrně, aby se necít - hloupě, že jsem odhalila jeho - naj - c - skler - zu.

Že Sta - sako, vždyť ona

stejně předmět ten spodek nevidě - prohlásil dáš s železnou logikou. To, že ho v jejich ostatně - lidě v krájmě vidě - docela dobře, už mu předmět nepodstatně a odkrášle takto vymustrovaně nakupovat.

Že Mamě - , Megina sešala

včetně ty - okol - doved - paně - ky a nenechala mi ani jednoho, křeměla Jolanka.

Běhala jsem zpět do našeho

pokoje a opravdu, z celého misky vánoční - ch mu - k - zůstaly jen kousky o - laněho staniolu. Hlavou mi bleskla informace z rádia, že tabulka - okol - dy má - zabě - t psa velikosti kokrápaně, protože přeměnil je pro ně jedovatě. Že kde je? Že tady, že tam k posteli. Někde malě - psinda ležela zavrtně v přeměně, že ji ani vidět nebylo.

Že To sis pochutnala, viš, ty

loupe - nice. Ani se nezvedla, jen se jedně - m okem koukla co se děje a hned zase usnula. Měla plně - b - ko a spokojeně - odfukovala. Usoudila jsem, že tyhle figurky nemají - na ježítá - s poctivou - okol - dou moc spole - něho a nechala jsem Megi odpo - vat. Jeden den nešala, prohnali jsme ji po sněhu a bylo dobře.

Na je Meginka kradla

programě. Co nešlo sešrat, běhala vyměnit. To já jsem ji tak hloupě naučila, protože vždycky když přeměnila nějakou Jolaně - inu hra - ku nebo ozd - bku, nabě - dla jsem já - pamlsk, když mi věc přeměnila odevzdala. Byla jsem ovšem přeměnila, když jsem později zjistila, že Megi ve své malé - psě - hlavičce dokonale pochopila pravidla v - m - něho obchodu. Jakmile se já - poda - m - uloupit věc, která si obzvláště - cenila, musela jsem přeměnit - it. Už nestá - ilo malě - kokinko, ale já

jsem pro piÁj kot nebo dokonce do ledniÁky pro kousek salÁjmu, aby teprve potom byla ochotna svÁj Álovek vymÁnit.

Hned po jÁ-dle Meginka milovala nejvÁce mazlenÁ- a hlazenÁ- na bÁTMÁ-Ájku. VyskoÁila ÁlovÁku na klÁ-n a kaÁ¼dÁho chtÁla nejdÁTMÁ-ve olÁ-zat, aby si pak zaslouÁila dlouhÁ© hlazenÁ-. DÁdovi vÁ¼dycky umyla i Áelo a pak sebou rychle plÁjcla na ZÁjda pÁTMes jeho ruku â€“ tak, jako kdyÁ¼ se chovÁj maliÁkÁ© dÁ-tÁ. ÁÁ-kÁjval jÁ- â€žfousatÁ© miminoâ€œ a hladil ji, aÁ¼ mu v nÁjruÁÁ-usnula. K dÁdovi chodila nejÁastÁji, protoÁ¼e mnÁ ve chvÁ-lÁ-ch klidu zpravidla sedÁjval na rameni papouÁjek, kterÁ©ho se bÁjla. VÁtÁjinou byli ti dva v klidu, protoÁ¼e tenhle JenÁ-k nebyl chodec. V pÁTMÁ-rodÁ se aratingy Á¼ivÁ- ovocem, takÁ¼e Á¼ijÁ- na stromech a majÁ- dlouhÁ© ocase, na rozdÁ-l od tÁch, kteÁTMÁ- sbÁ-rajÁ- na zemi semena. Jenda byl na vodorovnÁ© ploÁje dost neohrabanÁ½, tak MeginÁ dobrovolnÁ pÁTMenechal pozemnÁ- prostor a sÁjm vÁjecho sledoval z vÁ½Ájky. NejdÁTMÁ-ve ze sebe mÁli vzÁjijemnÁ½ respekt, ale nÁkdy vÁ-tÁzila i zvÁdavost. Jednou mi Megi usnula na klÁ-nÁ a Jenda si ji chtÁl prohlÁ©dnout zblÁ-zka. Bylo neskuteÁnÁ legraÁnÁ- ho pozorovat. BlÁ-Á¼il se k nÁ- krÁ-Áek po krÁ-Áku a nakukoval. KdyÁ¼ byl Á°plnÁ blizouÁko, natÁjhl krk a vzal opatrnÁ do zobÁjku jejÁ- chlupy, jako kdyÁ¼ si sÁjm ÁistÁ- peÁTMÁ-. Meginu to zalechtalo, tak mrskla uchem, JenÁ-k se lekl, nadskoÁil, zapomnÁl letÁt a pÁÁjky utÁ-kal po kÁTMesle aÁ¼ na opÁradlo. U toho nadÁjval â€žpo, po, poâ€œ. Bylo to jako z kreslenÁ©ho filmu.

Jolanka nauÁila papouÁjka dokonce i tancovat. Pustila muziku, stoupla si pÁTMed klec a do rytmu kÁ½vala prstem. JenÁ-Áek se zaÁal na bidle hÁ½bat stejnÁ, zvedat noÁ¼ky a jeÁjtÁ vÁ¼dycky do rytmu kÁTMiknul. KdyÁ¼ mu ÁTMekla, aby udÁlal King Konga a zvedla ruce, Á°plnÁ narovnal nohy, natÁjhl krk, celÁ½ se naÁepÁ½ÁTMil a pomalu se kÁ½val ze strany na stranu. PodobnÁ½ch kouskÁ spolu Áasem nacviÁili jeÁjtÁ mnoho.

Jednou jsem se vÁjak Megince pokouÁjela odstranit klÁ-ÁjtÁ a moc mi to neÁjlo. JenÁ-k nÁjs pozoroval z opÁradla kÁTMesla a nejspÁ-Áj se mu zdÁjlo, Á¼e uÁ¼ se jÁ- vÁnuji moc dlouho. V tu chvÁ-li se v nÁm probudila Á¼Ájrlivost a chtÁl konkurenci potrestat. PÁTMece jen se vÁjak bÁjl psÁ- tlamy. Co kdyby po nÁm chÁapla? VyÁkÁjval, a kdyÁ¼ Megi, kterou jsem mÁla na taburetu, seskakovala dolÁ, zablÁ½sklo mu oko a jako Ájipka na ni vletÁl a klovnul ji do zadku. Lekla se, zabořelo to a zaÁala naÁTMÁ-kat, jako kdyby ji na noÁ¼e brali. Nemohla udÁlat JenÁ-kovi vÁtÁjÁ- radost. Kdyby se po nÁm ohnala, moÁ¼nÁj uÁ¼ by si to vÁ-ckrÁjt nedovolil, ale dÁ-ky tÁhle reakci ji zaÁal terorizovat. Od tÁ© doby, kdyÁ¼ byl JenÁ-k puÁjtÁnÁ½ z klece, tak Megi buÁ spala pod noÁnÁ-m stolkem, nebo po bytÁ couvala, protoÁ¼e jak se k nÁmu otoÁila zÁjdy, uÁ¼ startoval. NepomÁjaly ani tresty â€“ tak moc ho to bavilo.

UÁ¼ od dÁtstvÁ- jsem byla zvyklÁj, Á¼e se vÁjnoÁnÁ- stromÁek strojil o den dÁTMÁ-ve, abychom mÁli na ÁtÁdrÁ½ den vÁ-c klidu na pohÁjdy. Michal si na to dobÁTMé pamatoval a poÁ¼Ájdal mÁ, jestli by mohl pÁTMijÁ-t a s Jolankou stromek ozdobit. Nebyla jsem proti, tak odpoledne pÁTMiÁjel, ale klidnÁ½ pÁTMedvÁjnoÁnÁ- Áas s koledami nÁjs zrovna neÁekal. ZaÁalo to tÁ-m, Á¼e z taÁjky vyklopil Á¼ivÁ©ho kapra.

â€žCo tÁ to napadlo? VÁ¼dyÁ¼ vÁ-Áj, Á¼e kapra nejÁ-me,â€œ divla jsem se.

â€žTo nevadÁ-, Jolanka si s nÁ-m pohraje a pak ho mÁ-Á¼eme jÁ-t pustit do ÁTMeky,â€œ prohlÁjil Michal a Ájoupnul ho do vany.

â€žKdepak, Á¼ÁjdnÁ© pouÁjtÁnÁ-, stejnÁ by to nepÁTMeÁ¼il. S babiÁkou jsme vÁ¼dycky na VÁjnoce jedli kapra a ty bys mi podstrkovala kuÁTMecÁ- ÁTMÁ-zky,â€œ protestoval dÁda a za chvÁ-li uÁ¼ s Jolankou kleÁeli u nebohÁ©ho kapra a mÁjchali se ve vodÁ.

â€ŽKde se budeme umÃ½vat?â€œ
vzdychla jsem, ale stejnÃ½ mÃ½ nikdo neposlouchal, tak jsem Å¡la strÃ½it do trouby
vÃ½noÅ•ku. To byla dalÃ½Ã½- novinka, protoÃ½e dÃ½da odmÃ½tl kupovanou. To by prÃ½
babiÅ•ka nikdy nepÅ™ipustila.

â€ŽHeli, nemÃ½Ã½eÃ½j nÃ½kam zavÃ½t
toho psa? PodÃ½vej se, co dÃ½lÃ½!â€œ volal Michal od stromeÅ•ku. Megina hopsala po
zadnÃ½ch a snaÃ½ila se nÃ½co ukoÅ™istit. Byla Å™plnÃ½ u vytrÃ½enÃ½-, Å½e jÃ½ Michal chystÃ½
tak zajÃ½mavou hraÅ•ku. Ten to vÃ½jak vidÃ½l zcela jinak a kaÅ½dou chvÃ½li odstrkoval
Megi nohou. TakovÃ½ hra se jÃ½ ovÃ½jem nelÃ½bila, tak hryzla Michala varovnÃ½ do
paty. SkoÅ™il po nÃ½-, ale Å½ilÃ½pl na papÃ½r, kousek jel, pak se svalil a zvrtnul si
kotnÃ½k. ZÃ½stal sedÃ½t pod stromeÅ•kem, drÃ½el si nohu a nadÃ½val docela nevÃ½noÅ•nÃ½.
Rychle jsem odklidila psÃ½ka do bezpeÃ½a- a bÃ½ela namoÅ™it ruÅ•nÃ½k do studenÃ½ vody.

â€ŽHelenko, ta vÃ½noÅ•ka nÃ½jak
moc vonÃ½-, nebude uÃ½ hotovÃ½?â€œ nakoukl dÃ½da z kuchynÃ½ a pobavenÃ½ pozoroval
kvÃ½lÃ½-cÃ½ho Michala.

â€ŽBoÃ½Ã½nku, snad jsem ji
nespÃ½lila,â€œ lekla jsem se a pÃ½dila do kuchynÃ½. SpÃ½lenÃ½ nebyla, ale straÅ™nÃ½ se
zvÃ½tÃ½la a neÃ½la vytÃ½hnout z trouby.

â€ŽDala jsi tu mÃ½Ã½ku moc
vysoko,â€œ konstatoval dÃ½da.

â€ŽTo vidÃ½m taky, ale co teÅ•?â€œ
naÅ™Ã½kala jsem a snaÃ½ila se ji vyprostit. ChtÃ½la jsem pÃ½drÃ½et plech
s vÃ½noÅ•kou, druhou rukou snÃ½Ã½it polohu mÃ½Ã½ky a plech potom pohodlnÃ½
vytÃ½hnout. VÃ½sledkem bylo, Å½e jsem si popÃ½lila obÃ½ ruce, vjel do mÃ½ vztek a
vÃ½noÅ•ku jsem vyrvala nÃ½silÃ½m, takÃ½e byla na tÃ½ kusy.

Sedla jsem si zniÅ•enÃ½ na
Ã½idli a polykala slziÅ•ky.

â€ŽCo mÃ½Ã½ z toho,â€œ
utÃ½Ã½oval mÃ½ dÃ½da, â€ŽrÃ½no si ji nadrobÃ½me do kafe a bude to.â€œ

SvÃ½teÅ•nÃ½jÃ½- snÃ½-dani jsem si
opravdu nedokÃ½zala pÃ½edstavit.

Michala jsem uloÃ½ila na
rozklÃ½dacÃ½ kÃ½eslo a nabÃ½dla mu nocleh, aby nemusel s bolavÃ½m kotnÃ½kem
nikam cestovat. Jolanka si hrÃ½la na zdravotnÃ½ sestÃ½iÅ•ku a mÃ½nila tÃ½tovi
obklady. DÃ½vali se spolu na pohÃ½dku a jÃ½ jsem na chvÃ½li odjela. Volal mi
Ctibor, Å½e mÃ½ musÃ½ vidÃ½t, protoÃ½e pro mÃ½ mÃ½ dÃ½rek a novinku, kterou nechtÃ½l
prozradit do telefonu.

Byla jsem jeÃ½tÃ½ celÃ½
rozmrzelÃ½ z toho, jak se VÃ½noce proti mnÃ½ spikly, kdyÃ½ jsem zazvonila u
dveÅ™Ã½- jeho garsonky. Sice mi dal klÃ½e, ale stejnÃ½ jsem vÃ½dycky zvonila, jako bych
se bÃ½la, Å½e uvidÃ½m nÃ½co, co nemÃ½m. OtevÃ½el a jeho Å™smÃ½v a nÃ½ruÅ• byly pro mÃ½
lÃ½kem na vÃ½jehny bolÃ½stky. Nemohli jsme se od sebe vÃ½bec odtrhnout a bylo
jasnÃ½, Å½e ze vÃ½jeho nejdÃ½ve musÃ½me uspokojit naÅ½je roztouÃ½enÃ½ tÃ½la. CÃ½tila jsem
nekoneÅ•nÃ½ zamilovanÃ½. Tak, jak jsem do Michala nikdy nebyla. On mÃ½l svÃ½
vÃ½tvornÃ½ a divadelnÃ½ svÃ½t a jÃ½ jsem do nÃ½j jen tak nakukovala. NÃ½kdy se choval
aÃ½ rezervovanÃ½, ale jÃ½ jsem byla pÃ½liÃ½ hrdÃ½ na to, abych se prosila o nÃ½jakÃ½
projevy lÃ½sky. NetvrÃ½m, Å½e mÃ½ nemÃ½l rÃ½d, ale od samÃ½ho zaÅ•Ã½tku bylo vÃ½dycky
nÃ½co pÃ½ednÃ½jÃ½ho neÃ½ jÃ½ a nakonec i sleÅ•na StrÃ½nskÃ½. Ctibora jsem se o nic
prosit nemusela. Ani jsem netuÅ½ila, Å½e by takovÃ½, na pohled drsnÃ½ chlapÃ½k, mohl
v sobÃ½ mÃ½t tolik citu a laskavosti. ZdÃ½lo se, Å½e neexistuje vÃ½c, kterou by
pro mÃ½ nebyl ochoten udÃ½lat nebo obÃ½tovat. UÃ½vala jsem si to.

â€žÃ-Ã-kal jsi, Å¾e mÃ;Ã; nÃ;jakou
novinku, milÃ;Ã•ku.â€œ

â€žMÃ;m. PojÃ, posa se tady,
nasma-ruji ti ramena, chceÃ;â€œ nasmÃ;roval mÃ; k Å¾idli. NÃ;Ãeho mi kÃ;pnul za
krk a jeho ruce zaÃ;aly pÃ;medvÃ;dÃ;t svÃ© umÃ;nÃ-. â€ž Do konce ledna budu definitivnÃ,
rozvedenÃ½, slÃ-bil to mÃ;advokÃ;t. Smlouva o vyrovnÃ;nÃ- majetku uÃ¾ je takÃ©
podepsanÃ; a VÃ;ra se pÃ;Ã-Ã;tÃ- tÃ½den stÃ;huje.â€œ

â€žKam?â€œ

â€žAÃ¾ kamsi
k DomaÃ;licÃ-m.â€œ

â€žProÃ tak daleko, co tam
bude dÃ;lat?â€œ nestaÃ;ila jsem se divit.

â€žNaÃ;la si na internetu
nÃ;jakou novou pÃ;Ã-telkyni. PrÃ½ pochÃ;jzÃ- z Moravy a snad tu mÃ; nÃ;kde dokonce
i syna.â€œ

â€žV OstrovÃ u Macochy a
jmenuje se Martin?â€œ

â€žA vÃ-Ã; Å¾e moÃ;nÃ; ano? VÃ;ra
ti to Ã;ekla?â€œ

â€žNe, ale svÃ;t je hroznÃ;
malÃ½,â€œ zaÃ;ala jsem se smÃ;t do dlanÃ;, protoÃ¾e mi to pÃ;ipadalo naprosto
neuvÃ;Ã;itelnÃ©. No tohle aÃ¾ Ã;eknu NatÃ;lii, ta bude Å;ubrnÃ;t.

Ctibor nechÃ;pal. TakÃ©
nemohl, protoÃ¾e s Natkou jsem ho jeÃ;tÃ; nestaÃ;ila seznÃ;mit, ani jsem mu o
nÃ- a o Igorovi zatÃ-m nevyprÃ;vÃ;la. TeÃ; zÃ;ejmÃ; nastala sprÃ;ivnÃ; chvÃ-le, abych to
napravila. KdyÃ¾ jsem mu popsala naÃ;ji misi v OstrovÃ;, nevÃ;Ã;-cnÃ; kroutil
hlavou.

â€žJe to vÃ;bec moÃ;nÃ©, takovÃ;
nÃ;hoda?â€œ

â€žAspoÃ; vidÃ-Ã; Å¾e nejsi
jedinÃ½, koho potkal takovÃ;hle osud.â€œ

â€žMÃ;Ã; pravdu, uÃ¾ se tÃ;Ã;-m, aÃ¾
Igora poznÃ;im. I NatÃ;lii, samozÃ;ejmÃ;.â€œ

â€žMÃ;-Ã;eme k nim po svÃ;tcÃ;-ch
zajet, kdyÃ¾ budeÃ; chtÃ-t, ale teÃ; uÃ¾ musÃ-m jÃ-t domÃ;, je pozdÃ;,â€œ zaÃ;ala jsem se
rozhlÃ;-Ã;et po Ã;Ã;stech svÃ© garderoby.

â€žPoÃ;kej, prosÃ-m, jeÃ;tÃ;
chvilÃ;ku,â€œ zaÃ;jeptal Ctibor a zaÃ;al promasÃ;-rovÃ;vat mou ruku. PÃ;knÃ; od ramene aÃ¾
k prstÃ-m, mÃ;-steÃ;ko vedle mÃ;-steÃ;ka. Potom druhou. KdyÃ¾ byl u prstÃ;, nÃ;co mi
navlÃ©kl na prstenÃ;-Ã;ek. OtevÃ;ela jsem oÃ; a zvedla pÃ;med nÃ; ruku. ZÃ;Ã;mil na nÃ;-
prstÃ;nek s briliantem.

â€žTo je nÃ;dhera,â€œ i pusu jsem
zapomnÃ;la zavÃ;-t pÃ;ekvapenÃ-m.

â€žVezmeÃ; si mÃ; za muÃ;e,
Helenko?â€œ

â€žCopak mÃ¡Å¾u na takovou vÃ¡c
odpovÃ¡dat ve spodnÃ¡m prÃ¡dle? MÃ¡j to pak nÃ¡jakou vÃ¡Å¾nost?â€œ snaÅ¾ila jsem se troÅ¾ku
odlehÃ¡it situaci. Ctibor se ale nesmÃ¡j a tÃ¡zavÃ¡ na mÃ¡ hledÃ¡l.

â€žAno, a moc rÃ¡da.â€œ

Vzal mou hlavu do dlanÃ¡ a
tentokrÃ¡t mÃ¡ polÃ¡bil jemnÃ¡ na Å•elo. Byla jsem jako ve snÃ¡ch, protoÅ¾e tohle jsem
tedy opravdu neÅ•ekala.

Doma uÅ¾ naÅ¾itÃ¡stÃ¡- vÃ¡ichni
spali, jen Meginka mÃ¡ vÃ¡tala u dveÅ™Ã¡. Å la jsem ji jeÅ¾itÃ¡ vyvenÃ¡it a mrazivÃ¡
vzduch mi najednou dÃ¡lal moc dobÅ™e. Pod lampou jsem si sundala rukavici, abych
vidÃ¡la, Å¾e mÃ¡m opravdu zÃ¡snubnÃ¡- prstÃ¡nek a Å¾e se mi to vÃ¡jechno jen nezdÃ¡lo. UÅ¾
jsem se tÃ¡Å¾ila, jak budu vÃ¡jechno vyprÃ¡vÃ¡t NatÃ¡lii..

MIA KOBOSILOVÃ¡